

některého výroku v onom rozhodnutí (rozsudku nebo usnesení), v němž mohl nebo měl být výrok ten podle zákona učiněn, najmě i pro opomenutí výroku v pozdějším rozsudku neb usnesení podle § 7 zák. o podm. odsouzení, že se podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje a že má být vykonán i trest předcházejícím rozsudkem podmíněně uložený.

Z toho, co uvedeno, plyne, že pro okresní soud v Počátkách, jenž vynesl pozdější z oněch dvou rozsudků, které byly v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, nebylo tu již možnosti, by nařídil podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení výkon trestu, jež sám svým rozsudkem ze dne 19. května 1933 obžalovanému podmíněně uložil a v důsledku toho též výkon trestu obžalovanému předchozím rozsudkem (trestním příkazem) okresního soudu v Kouřimi podmíněně uloženého, i kdyby ohledně tohoto trestu nebylo bývalo ještě uznáno, že se obžalovaný osvědčil; bylť rozsudek okresního soudu v Počátkách v době, kdy zmocněnec státního zastupitelství navrhl při veřejném sedění konaném podle § 8 odst. 1 zák. o podm. ods. nařízení výkonu trestu, již pravoplatný a ze čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podm. ods. nelze vyvozovati, že by soud, vynesší pozdější z rozsudků, jsoucích v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, směl neb měl z důvodů § 6 čís. 4 čtvrté věty zák. o podm. ods. něco měniti na svém pravoplatném rozhodnutí o podmíněnosti odsouzení. Byl proto usnesením okresního soudu v Počátkách ze dne 13. července 1934 porušen zákon v ustanoveních § 1 odst. 2, § 6 čís. 4 a § 8 odst. 1 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n.

Čís. 5202.

Zařízeními k přesnému stanovení hranic státu ve smyslu § 1 zák. čís. 254/1921 jsou značková opatření ve smyslu článku II § 1 zák. čís. 254/1921; polní cesta, jež tu již byla, nestala se zařízením v onom smyslu tím, že její střední čarou probíhá státní hranice.

Mezníky nebyly učiněny neznatelnými ve smyslu § 1 zák. čís. 254/1921 tím, že byly při orání přikryty částečně hlinou tak, že nebylo viděti jejich označení; jde tu však o přestupek podle § 3, stalo-li se to úmyslně, a o přestupek podle § 4 zák. čís. 254/1921, stalo-li se to z nedbalosti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1935, Zm II 358/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 17. května 1934, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro přečin podle § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n., vyhověl jí však, pokud čelila proti tomu, že obžalovaný nebyl uznán vinným ani přestupkem podle § 3 zákona č. 254/21 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil v tomto rozsahu jako zmátečný a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu ve Znojmě, by jí v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, opřená o důvody zmatečnosti podle § 281 č. 5, 9 a) tr. ř., je jen částečně důvodná. Porovnávajíc v otázce, je-li polní cestu hraniční považovati za zařízení určené ku přesnému stanovení hranic státu a vedení jich v patrnosti ve smyslu § 1 zák. čis. 254/21 sb. z. a n., právní názor napadeného rozsudku s rozsudkovými zjištěními o povaze dotčené cesty, provádí stížnost jen hmotněprávní zmatek č. 9 a), nikoli též formální zmatek vnitřního odporu podle č. 5, kdyžtě tu nejde o dvě skutková zjištění, logicky se navzájem vylučující.

Není však po této stránce opodstatněn ani zmatek č. 9 a); jeť právní stanovisko napadeného rozsudku o uvedené otázce bezvadné. Staví-li § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n. jako předměty tímto místem zákona chráněné vedle sebe mezníky, značkové kameny a jiná zařízení určená k p ř e s n é m u stanovení hranic státu a vedení jich v patrnosti, poukazuje jak znění, tak i smysl tohoto ustanovení k tomu, že musí jíti o opatření povolanými činiteli ku přesnému označení hranic zařízení a určená. Takovým zařízením nestane se polní cesta, jež tu již byla, tím, že její střední čarou probíhá státní hranice, nehledíc k tomu, že by ani nebylo lze tvrditi, že by takovým způsobem byla hranice na venek přesně u r č e n a, jak tomu ovšem bývá při určení hranice mezníky, značkovými kameny a pod.

Jen v jednom případě přiznává zákon stejnou ochranu v přírodě již daným prostředkům k určení hranic státu, totiž pokud jde o břehy a řečiště vod, jež tvoří hranici státu. Kdyby stanovisko zmateční stížnosti bylo správné, nebylo by bývalo zapotřebí, aby zákon ochranu poskytnutou (umělým) zařízením, určeným ku přesnému stanovení hranic státu, výslovně rozšiřoval na svrchu zmíněný jediný případ, kde je hranice státu stanovena a označena nikoli prostředkem k tomu stvořeným, nýbrž v přírodě již daným. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje též důvodová zpráva k zákonu č. 254/21 sb. z. a n., pokud uvádí jako důvod zákona nejen veřejný zájem, aby hranice státu byly udrženy v patrnosti, nýbrž i n á k l a d n o u p r á c i s omezníkováním hranic spojenou, a pokud označuje za cíl této trestní ochrany udržování »hraničních a trigonometrických z n a č e k« v patrnosti. Tomu svědčí dále i zákon č. 245/21 sb. z. a n. o státních hranicích, jehož se zmateční stížnost sama dovolává; neboť čl. II, § 1 cit. zák. vypočítává jako prostředky k řádnému vytýčení a vyznačení státních hranic mezníky a jiná značková opatření (sloupky, výtky atd.), takže již ze souvislosti obou zákonů, z nichž zákon č. 254/21 sb. z. a n. cituje v § 1 některá ustanovení zákona č. 245/21 sb. z. a n., vyplývá, že zařízení určená k přesnému stanovení hranic ve smyslu § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n., musejí býti z n a č k o v á o p a t ř e n í ve smyslu čl. II § 1 zákona o státních hranicích. Nalézací soud tedy nepochybil, když, přiznávaje v souzeném případě ochranu zákona jen mezníkům a nikoli hraniční cestě, neshledal v zorání této cesty skutkovou podstatu přečinu podle § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n. Zjišťuje-li však, co se týče mezníků samých, napadený rozsudek, že přes toto zorání cesty hraniční mezníky Č. S. O/2 a Č. S. O/3 zůstaly do té míry viditelné, že o 2 cm vyčnívaly nad hlinou, vyvodil z tohoto nenapade-

ného zjištění zcela správně, že mezníky nebyly takto učiněny n e z n a t e l n ý m i. Nesprávný jest extensivní výklad zastávaný zmateční stížností poukazem k ochraně nedotknutelnosti státních hranic; neboť ony činy menší důležitosti, čelící jen proti nedotknutelnosti, nikoli však proti patrnosti hranic, spadají pod ustanovení § 3 cit. zák., jehož znění poukazuje k tomu, že útok na mezníky je podle toho, byl-li spáchán úmyslně nebo z pouhé nedbalosti, podřaditi pod ustanovení § 1, pokud se týče pod § 2 cit. zák. jen tehdy, když byla dotčena patrnost hranic, jak to vysvítá též z důvodové zprávy (tisk. 543 senátu Nár. Shrom. z r. 1921 str. 3). Tomu však tak není, když mezníky zůstaly až do výše 2 cm viditelné. Zmateční stížnost bylo proto, pokud jde o přečin podle § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n., jako neodůvodněnou podle § 288 odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Právem namítá však zmateční stížnost s hlediska zmatku podle č. 9 a), že nalézací soud nezkoumal, zda zjištěné jednání obžalovaného nenaplnuje aspoň pojem »porušení« mezníků ve smyslu § 3 cit. zák. Zvýšilť obžalovaný tím, že neoprávněně zoral půdu kolem mezníků, úroveň kolem nich do té míry, že byly viditelné jen ve výši 2 cm, místo 20 cm, jak tomu bylo před tím; tímto způsobem byly mezníky až na nepatrnou část zasypány, takže již podle toho musí býti předpokládáno, že nebylo viděti ani označení mezníků »ČS. O/2 a ČS. O/3«, tedy důležitou jejich součástí; v důsledku toho nemůže býti pochybným, že jednáním obžalovaného značně utrpěla nedotknutelnost zařízení, určených ku přesnému stanovení hranic státu a vedení jich v patrnosti, a že tu jde o neoprávněné porušení takového zařízení. Ježto napadený rozsudek po skutkové stránce neobsahuje dostatečných zjištění, na jejichž základě by bylo zrušovacímu soudu lze usouditi, zda obžalovaný porušil mezníky úmyslně nebo jen z nedbalosti, na čemž závisí, jde-li tu o přešupek podle § 3 či § 4 cit. zák., nemůže nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 5203.

Jestliže odvolací súd na odvolanie verejného žalobcu (obžalovaný sa s rozsudkom súdu prvej stolice uspokojil) zvýšil obžalovanému trest v medziach použitého § 91 tr. zák., je zmätočná sťažnosť obžalovaného, založená na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 3 tr. p., v smysle § 33, odst. 2 por. nov. neprípustná.

(Rozh. zo dňa 29. januára 1935, Zm III 590/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. B., obžalovanému z prečinu šírenia nepravdivých zpráav, vo verejnom zasadnutí senátu odmietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y :

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil obžalovaný pri vyhlásení rozsudku zmätočnú sťažnosť do veľkej výmery trestu. Ponevác obžalovaný sa uspokojil s prvostupňovým rozsudkom, ktorým mu bol vymeraný